

**Sinteza deciziilor pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în luna
martie 2019**

Domeniul	Decizii CJUE
Principii și obiective ale tratatelor	<p><u>Cauza C-620/16, Comisia/Germania</u> - Prin faptul că, în cadrul celei de a 25-a sesiuni a Comitetului de revizuire al Organizației Interguvernamentale pentru Transporturile Internaționale Feroviare (OTIF), a votat împotriva poziției definite în Decizia 2014/699/UE de stabilire a poziției care urmează să fie adoptată în numele UE în cadrul celei de a 25-a sesiuni a Comitetului de revizuire al OTIF în legătură cu anumite amendamente la Convenția privind transporturile internaționale feroviare (COTIF) și la apendicele acesteia și prin faptul că și-a declarat în mod public opoziția atât față de poziția menționată, cât și față de modalitățile de exercitare a drepturilor de vot prevăzute în aceasta, Republica Federală Germania nu a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul acestei decizii și al articolului 4 alineatul (3) TUE.</p>
Apropierea legislațiilor	<p><u>Cauza C-443/17, Abraxis Bioscience</u> - Articolul 3 litera (d) din Regulamentul (CE) nr. 469/2009 privind certificatul suplimentar de protecție pentru medicamente coroborat cu articolul 1 litera (b) din acest regulament trebuie interpretat în sensul că autorizația de introducere pe piață prevăzută la articolul 3 litera (b) din regulamentul menționat, invocată în susținerea unei cereri de certificat suplimentar de protecție privind o nouă formulă a unui principiu activ vechi, nu poate fi considerată prima autorizație de introducere pe piață a produsului vizat în calitate de medicament atunci când acest principiu activ a făcut deja, ca atare, obiectul unei asemenea autorizații.</p>
Spațiul de libertate, securitate și justiție	<p><u>Cauza C-635/17, E.</u> - Curtea de Justiție a Uniunii Europene este competentă, în temeiul articolului 267 TFUE, să interpreteze articolul 11 alineatul (2) din Directiva 2003/86/CE privind dreptul la reîntregirea familiei într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care instanța de trimitere este chemată să se pronunțe cu privire la o cerere de reîntregire a familiei formulată de un beneficiar al statutului conferit prin protecția subsidiară, atunci când această dispoziție a devenit, în temeiul dreptului național, direct și necondiționat aplicabilă unei astfel de situații.</p> <p>Articolul 11 alineatul (2) din Directiva 2003/86 trebuie interpretat în sensul că se opune, în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal, în care o cerere de reîntregire a familiei a fost formulată de o susținătoare a reîntregirii care beneficiază de statutul conferit prin protecția subsidiară în favoarea unui minor a cărui mătușă și pretinsă tatoare este și care locuiește în calitate de refugiat și fără o legătură de familie într-o țară terță, respingerii acestei cereri pentru simplul motiv că susținătoarea reîntregirii nu a furnizat documentele justificative</p>

oficiale care să ateste decesul părinților biologici ai minorului și, prin urmare, caracterul efectiv al legăturilor sale de familie cu acesta, și considerării, de către autoritățile competente, ca neplauzibilă a explicației pe care susținătoarea reîntregirii a prezentat-o pentru a-și justifica incapacitatea de a furniza astfel de documente doar pe baza informațiilor generale disponibile referitoare la situația din țara de origine, fără luarea în considerare a situației concrete a susținătoarei reîntregirii și a minorului, precum și a dificultăților speciale cu care ei s-au confruntat, potrivit afirmațiilor acestora, înainte și după fuga din țara lor de origine.

Cauza C-557/17, Y.Z. și alții (Fraude dans le regroupement familial) - Articolul 16 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2003/86/CE privind dreptul la reîntregirea familiei trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care au fost prezentate documente falsificate în scopul eliberării de permise de ședere membrilor de familie ai unui resortisant al unei țări terțe, împrejurarea că acești membri de familie nu aveau cunoștință de caracterul fraudulos al acestor documente nu se opune ca statul membru în cauză să procedeze, în temeiul acestei dispoziții, la retragerea acestor permise. În conformitate cu articolul 17 din această directivă, revine totuși autorităților naționale competente să efectueze în prealabil o analiză individualizată a situației acestor membri, procedând la o evaluare echilibrată și rațională a tuturor intereselor aflate în joc.

Articolul 9 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2003/109/CE privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care statutul de rezident pe termen lung a fost acordat unor resortisanți ai unei țări terțe pe baza unor documente falsificate, împrejurarea că acești resortisanți nu aveau cunoștință de caracterul fraudulos al acestor documente nu se opune ca statul membru să procedeze, în temeiul acestei dispoziții, la retragerea acestui statut.

Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

Cauza C-444/17, Arib și alții - Articolul 2 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2008/115/CE privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală coroborat cu articolul 32 din Regulamentul (UE) 2016/399 cu privire la Codul Uniunii privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen) trebuie interpretat în sensul că acesta nu se aplică situației unui resortisant al unei țări terțe reținut în imediata apropiere a unei frontiere interne și aflat în situație de ședere ilegală pe teritoriul unui stat membru nici chiar atunci când acest stat membru a reintrodus, în temeiul articolului 25 din acest regulament, controlul la această frontieră ca urmare a unei amenințări grave la adresa ordinii publice sau a securității interne a statului membru menționat.

Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

Cauzele conexe C-297/17, C-318/17, C-319/17 și C-438/17, Ibrahim ș.a. - Articolul 52 primul paragraf din Directiva 2013/32/UE privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale trebuie interpretat în sensul că permite unui stat membru să prevadă o aplicare imediată a dispoziției naționale care transpune alineatul (2) litera (a) al articolului 33 din această directivă, în cazul cererilor de azil care nu au fost încă definitiv soluționate, depuse înainte de data de 20 iulie 2015 și înainte de intrarea în vigoare a acestei dispoziții naționale. În schimb, acest articol 52 primul paragraf, interpretat în lumina mai ales a articolului 33 menționat, se opune unei astfel de aplicări imediate într-o situație în care atât cererea de azil, cât și cererea de reprimire au fost formulate înainte de intrarea în vigoare a Directivei 2013/32 și, conform articolului 49 din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid, ele intră încă pe deplin în domeniul de aplicare al Regulamentului (CE) nr. 343/2003 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe.

Într-o situație precum cea în discuție în cauzele C-297/17, C-318/17 și C-319/17, articolul 33 din Directiva 2013/32 trebuie interpretat în sensul că permite statelor membre să respingă o cerere de azil ca inadmisibilă în temeiul alineatului (2) litera (a) al acestui articol 33, fără ca acestea din urmă să trebuiască sau să poată recurge în mod prioritar la procedurile de preluare sau de reprimire prevăzute de Regulamentul nr. 604/2013.

Articolul 33 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2013/32 trebuie interpretat în sensul că nu se opune ca un stat membru să exercite posibilitatea oferită de această dispoziție de a respinge o cerere de acordare a statutului de refugiat ca inadmisibilă pentru motivul că un alt stat membru a acordat deja solicitantului o protecție subsidiară, atunci când condițiile de viață previzibile pe care le-ar avea solicitantul menționat în calitate de beneficiar al unei protecții subsidiare în acest alt stat membru nu l-ar expune unui risc serios de a suferi un tratament inuman sau degradant în sensul articolului 4 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Împrejurarea că beneficiarii unei astfel de protecții subsidiare nu primesc, în respectivul stat membru, nicio alocație de subzistență sau sunt destinatari ai unei astfel de alocații într-o limită net inferioară față de în alte state membre, fără a fi totuși tratați diferit față de resortisanții aceluși stat membru, nu poate conduce la constatarea că acest solicitant ar fi expus în statul menționat unui astfel de risc decât dacă ea are drept consecință că acesta s-ar afla, din cauza vulnerabilității sale speciale, independent de voința sa și de alegerile personale, într-o situație de lipsuri materiale extreme.

Articolul 33 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2013/32 trebuie interpretat în sensul că nu se opune ca un stat membru să exercite aceeași posibilitate atunci când procedura de azil în celălalt stat membru

care a acordat protecție subsidiară solicitantului conduce la refuzul sistematic, fără o examinare reală, de a acorda statutul de refugiat solicitanților de protecție internațională care îndeplinesc condițiile prevăzute în capitolele II și III din Directiva 2011/95/UE privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate.

[Comunicatul de presă](http://www.curia.europa.eu) este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

Cauza C-163/17, Jawo - Articolul 29 alineatul (2) a doua teză din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid trebuie interpretat în sensul că un solicitant „se sustrage procedurii”, în sensul acestei dispoziții, atunci când se sustrage în mod deliberat autorităților naționale competente pentru efectuarea transferului său, pentru a împiedica respectivul transfer. Se poate prezuma că acesta este cazul atunci când respectivul transfer nu poate fi efectuat din cauza faptului că acest solicitant a părăsit locul de reședință care i-a fost alocat fără să fi informat autoritățile naționale competente cu privire la absența sa, cu condiția să fi fost informat despre obligațiile sale în această privință, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere. Solicitantul menționat își păstrează posibilitatea de a demonstra că faptul că nu a informat aceste autorități cu privire la absența sa este justificat de motive valabile, iar nu de intenția de a se sustrage acestor autorități.

Articolul 27 alineatul (1) din Regulamentul nr. 604/2013 trebuie interpretat în sensul că, în cadrul unei proceduri împotriva unei decizii de transfer, persoana în cauză se poate prevala de articolul 29 alineatul (2) din acest regulament, susținând că, întrucât nu s-a sustras procedurii, termenul de transfer de șase luni a expirat.

Articolul 29 alineatul (2) a doua teză din Regulamentul nr. 604/2013 trebuie interpretat în sensul că, pentru a prelungi termenul de transfer la maximum optsprezece luni, este suficient ca statul membru solicitant să informeze, înainte de expirarea termenului de transfer de șase luni, statul membru responsabil cu privire la faptul că persoana în cauză s-a sustras procedurii și să indice, în același timp, noul termen de transfer.

Dreptul Uniunii trebuie interpretat în sensul că intră în domeniul de aplicare al acestuia chestiunea dacă articolul 4 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene se opune ca un solicitant de protecție internațională să fie transferat, în aplicarea articolului 29 din Regulamentul nr. 604/2013, către statul membru care, conform acestui regulament, este responsabil în mod normal de examinarea cererii sale de protecție internațională atunci când, în cazul acordării unei astfel de protecții în acest stat membru, solicitantul menționat ar fi expus unui risc serios de a fi supus unui tratament inuman sau degradant, în sensul

	<p>acestui articol 4, din cauza condițiilor de viață previzibile cu care s-ar confrunta în calitate de beneficiar al unei protecții internaționale în statul membru menționat.</p> <p>Articolul 4 din Carta drepturilor fundamentale trebuie interpretat în sensul că nu se opune unui astfel de transfer al solicitantului de protecție internațională, cu excepția cazului în care instanța sesizată cu o cale de atac împotriva deciziei de transfer constată, pe baza unor elemente obiective, fiabile, precise și actualizate în mod corespunzător și în raport cu standardul de protecție a drepturilor fundamentale garantat de dreptul Uniunii, realitatea acestui risc pentru solicitantul respectiv, din cauza faptului că, în caz de transfer, acesta s-ar afla, independent de voința sa și de alegerile personale, într-o situație de lipsuri materiale extreme.</p> <p>Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>
<p>Cetățenia Uniunii Europene</p>	<p>Cauza C-129/18, SM - Noțiunea „descendent direct” al unui cetățean al Uniunii care figurează la articolul 2 punctul 2 litera (c) din Directiva 2004/38/CE privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE trebuie interpretată în sensul că nu îl include pe un copil care a fost plasat sub tutela legală permanentă a unui cetățean al Uniunii în temeiul regimului algerian al kafalah, din moment ce această plasare nu creează nicio legătură de filiație între ei.</p> <p>Cu toate acestea, revine autorităților naționale competente sarcina de a facilita intrarea și șederea unui astfel de copil în calitate de alt membru de familie al unui cetățean al Uniunii, conform articolului 3 alineatul (2) litera (a) din această directivă, interpretat în lumina articolului 7 și a articolului 24 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, prin efectuarea unei aprecieri echilibrate și rezonabile a tuturor împrejurărilor actuale și pertinente ale speței, care să țină seama de diferitele interese implicate și, în special, de interesul superior al copilului în cauză. În ipoteza în care se stabilește, la finalul acestei aprecieri, că respectivul copil și tutorele său, cetățean al Uniunii, sunt chemați să aibă o viață de familie efectivă și că acest copil depinde de tutorele său, cerințele legate de dreptul fundamental la respectarea vieții de familie coroborate cu obligația de a ține seama de interesul superior al copilului impun în principiu acordarea unui drept de intrare și de ședere copilului menționat pentru a-i permite să trăiască împreună cu tutorele său în statul membru gazdă al acestuia din urmă.</p> <p>Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p>Cauza C-221/17, Tjebbes și alții - Articolul 20 TFUE, citit în lumina articolelor 7 și 24 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei legislații a unui stat membru, precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede, în anumite condiții, pierderea de plin drept a cetățeniei acestui</p>

	<p>stat membru, care determină, în ceea ce privește persoanele care nu au și cetățenia unui alt stat membru, pierderea statutului lor de cetățean al Uniunii Europene și a drepturilor care îi sunt aferente, în măsura în care autoritățile naționale competente, inclusiv, dacă este cazul, instanțele naționale, sunt în măsură să examineze, în mod incidental, consecințele acestei pierderi de cetățenie și eventual să asigure redobândirea ex tunc a cetățeniei de către persoanele respective, cu ocazia solicitării de către acestea a unui document de călătorie sau a oricărui alt document care atestă cetățenia lor. În cadrul acestei examinări, aceste autorități și instanțe trebuie să verifice dacă pierderea cetățeniei statului membru respectiv, care implică pierderea statutului de cetățean al Uniunii, respectă principiul proporționalității în ceea ce privește consecințele unei asemenea pierderi asupra situației fiecărei persoane în cauză și, dacă este cazul, asupra celei a membrilor familiei sale din perspectiva dreptului Uniunii.</p> <p>Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>
<p>Politică socială</p>	<p>Cauza C-372/18, Dreyer - Articolul 3 din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială trebuie interpretat în sensul că prestații precum alocația personalizată pentru autonomie și prestația compensatorie pentru handicap trebuie, pentru a fi calificate drept „prestații de securitate socială” în sensul acestei dispoziții, să fie considerate ca fiind acordate independent de orice apreciere individuală a nevoilor personale ale beneficiarului, în cazul în care resursele acestuia din urmă sunt luate în considerare numai pentru calcularea quantumului efectiv al acestor prestații pe baza unor criterii obiective și definite de lege.</p> <p>Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p>Cauza C-134/18, Vester - Articolele 45 și 48 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun unei situații în care unui lucrător care a fost în incapacitate de muncă un an și care a fost recunoscut invalid de instituția competentă a statului său membru de reședință, fără a putea însă beneficia de o indemnizație de invaliditate în temeiul legislației acestui stat membru, i se impune de instituția competentă a statului membru în care a realizat totalitatea perioadelor sale de asigurare o perioadă de incapacitate de muncă suplimentară de un an pentru a-i fi recunoscut statutul de invalid și pentru a-i fi acordat beneficiul prestațiilor de invaliditate proratizate, fără a percepe însă o indemnizație de incapacitate de muncă în perioada menționată.</p> <p>Cauza C-293/18, CCOO - Acordul-cadru privind munca pe durată determinată, încheiat la 18 martie 1999, prevăzut în anexa la Directiva 1999/70/CE privind munca pe durată determinată, în special clauza 2 alineatul (1) și clauza 3 alineatul (1), trebuie interpretat în sensul că se aplică lucrătorilor precum personalul contractual de tip predoctoral în discuție în litigiul principal.</p> <p>Clauza 4 alineatul (1) din respectivul acord-cadru trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care nu prevede</p>

	<p>plata de indemnizații lucrătorilor recrutați pe baza unor contracte de tip predoctoral, precum cele în discuție în litigiul principal, la sfârșitul perioadei pentru care aceste contracte sunt încheiate, în timp ce sunt acordate compensații lucrătorilor angajați pe durată nedeterminată, atunci când contractul de muncă al acestora încetează din motive obiective.</p>
<p>Fiscalitate</p>	<p><u>Cauza C-275/18, Vinș</u> - Articolul 146 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată coroborat cu articolul 131 din aceasta trebuie interpretat în sensul că se opune ca o dispoziție legislativă națională să supună scutirea de taxa pe valoarea adăugată prevăzută pentru bunurile destinate exportului în afara Uniunii Europene condiției ca aceste bunuri să fi fost plasate sub regimul vamal de export într-o situație în care s-a dovedit că sunt îndeplinite condițiile de fond ale scutirii, în special cea care impune ieșirea efectivă a bunurilor în cauză de pe teritoriul Uniunii.</p> <p><u>Cauza C-174/18, Jacob și Lennertz</u> - Articolul 45 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune aplicării unei reglementări fiscale a unui stat membru, precum cea în discuție în litigiul principal, care are ca efect privarea unui cuplu rezident în acest stat, în cadrul căruia un membru primește o pensie în alt stat membru care este scutită de impozitare în primul stat membru în temeiul unei convenții bilaterale privind evitarea dublei impuneri, de o parte din beneficiul avantajelor fiscale acordate de acesta.</p> <p><u>Cauza C-201/18, Mydibel</u> - Sub rezerva verificării de către instanța de trimitere a elementelor de fapt și de drept național pertinente, articolele 184, 185, 187 și 188 din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/162/UE, trebuie interpretate în sensul că nu impun obligația de a regulariza TVA care grevează un imobil și care a fost inițial dedus în mod corect, atunci când acest bun a făcut obiectul unei tranzacții de <i>sale and lease back</i> (preluare de leasing) care nu era supusă TVA în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal. O interpretare a articolelor 184, 185, 187 și 188 din Directiva 2006/112, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/162, în sensul că impun o obligație de a regulariza TVA inițial dedusă în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal este conformă cu principiul neutralității TVA și al egalității de tratament.</p> <p><u>Cauza C-195/18, B.S.</u> - Articolul 2 din Directiva 92/83/CEE privind armonizarea structurilor accizelor la alcool și băuturi alcoolice trebuie interpretat în sensul că un produs intermediar destinat să fie amestecat cu băuturi nealcoolice, care este obținut din must în a cărui compoziție intră mai puține ingrediente malțificate decât ingrediente nemalțificate și la care a fost adăugat sirop de glucoză înaintea procesului de fermentație, poate fi calificat drept „bere fabricată din malț” de la</p>

poziția 2203 din Nomenclatura combinată din anexa I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful Vamal Comun, în versiunea care rezultă din Regulamentul (CEE) nr. 2587/91, cu condiția ca trăsăturile organoleptice ale produsului respectiv să corespundă cu cele ale berii, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.

Cauza C-689/18, Elliniko Dimosio - Articolul 110 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a unui stat membru precum cea în cauză în litigiul principal, potrivit căreia orice proprietar sau posesor al unui autoturism de mare capacitate a cărui vechime, calculată începând cu data primei puneri în circulație în statul membru respectiv, este mai mare de zece ani, este scutită de impozitul pe bunurile de lux, fără a se ține cont de o eventuală punere în circulație anterioară într-un alt stat membru.

Cauza C-647/17, Srf konsulterna - Articolul 53 din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2008/8/CE, trebuie interpretat în sensul că termenii „servicii legate de acordarea accesului la evenimente” prevăzuți de această dispoziție includ un serviciu cum este cel în discuție în litigiul principal, care constă într-un curs de contabilitate și de management, cu o durată de cinci zile, furnizat doar unor persoane care sunt persoane impozabile și care presupune înscrierea prealabilă și o plată în avans.

Cauza C-695/17, Metirato - Articolul 13 alineatul (1) și articolul 14 alineatul (2) din Directiva 2010/24/UE privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor legate de impozite, taxe și alte măsuri trebuie să fie interpretate în sensul că, pe de o parte, ele se aplică unei proceduri prin care se solicită reintegrarea, în masa falimentului a unei societăți stabilite în statul membru solicitat, a creanțelor care au făcut obiectul unei recuperări la cererea statului membru solicitant, atunci când această procedură este întemeiată pe contestarea unor măsuri de executare, în sensul acestui articol 14 alineatul (2), și că, pe de altă parte, statul membru solicitat, în sensul acestor dispoziții, trebuie considerat ca fiind pârât în procedura menționată, fără ca împrejurarea că quantumul acestor creanțe este separat de bunurile acestui stat membru sau confundat cu ele să aibă incidență în această privință.

Cauza C-449/17, A & G Fahrschul-Akademie - Noțiunea „învățământ școlar sau universitar”, în sensul articolului 132 alineatul (1) literele (i) și (j) din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, trebuie interpretată în sensul că nu cuprinde cursurile de conducere auto asigurate de o școală de conducători auto precum cea în discuție în litigiul principal în vederea obținerii permiselor de conducere pentru autovehiculele din categoriile B și C1, prevăzute la articolul 4 alineatul (4) din Directiva 2006/126/CE privind permisele de conducere.

	<p>Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>
<p>Uniunea vamală</p>	<p>Cauza C-643/17, Suez II - Articolul 313 din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 de instituire a Codului vamal comunitar, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 75/98, trebuie interpretat în sensul că mărfurile, precum cele în discuție în litigiul principal, care au fost livrate și facturate de societăți stabilite în țări terțe unei societăți stabilite pe teritoriul vamal al Uniunii pentru a fi utilizate pe acest teritoriu trebuie considerate ca fiind introduse pe acest teritoriu, în sensul articolului 37 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 de instituire a Codului vamal comunitar, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 82/97, și, în acest temei, ca intrând sub incidența excepției prevăzute la articolul 313 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 2454/93, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 75/98, statutul de mărfuri comunitare nefiind recunoscut decât mărfurilor pentru care se face dovada că au fost supuse procedurilor de punere în liberă circulație pe teritoriul vamal al Uniunii.</p>
<p>Concurență</p>	<p>Cauza C-724/17, Skanska Industrial Solutions și alții - Articolul 101 TFUE trebuie interpretat în sensul că, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care toate acțiunile societăților care au participat la o înțelegere interzisă prin acest articol au fost dobândite de alte societăți, care au dizolvat aceste dintâi societăți și le-au continuat activitățile comerciale, societățile cumpărătoare pot fi ținute răspunzătoare pentru prejudiciul cauzat de această înțelegere.</p> <p>Cauza C-637/17, Cogeco Communications - Articolul 22 din Directiva 2014/104/UE privind anumite norme care guvernează acțiunile în despăgubire în temeiul dreptului intern în cazul încălcărilor dispozițiilor legislației în materie de concurență a statelor membre și a Uniunii Europene trebuie interpretat în sensul că această directivă nu se aplică litigiului principal.</p> <p>Articolul 102 TFUE și principiul efectivității trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale care, pe de o parte, prevede că termenul de prescripție în ceea ce privește acțiunile în despăgubire este de trei ani și începe să curgă de la data la care persoana vătămată a avut cunoștință de dreptul său la reparație, chiar dacă persoana responsabilă de încălcare nu este cunoscută și, pe de altă parte, nu prevede nicio posibilitate de suspendare sau de întrerupere a acestui termen în cursul unei proceduri desfășurate în fața autorității naționale de concurență.</p> <p>Cauza C-349/17, Eesti Pagar - Articolul 8 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 800/2008 de declarare a anumitor categorii de ajutoare compatibile cu piața comună în aplicarea articolelor [107 și 108 TFUE] trebuie să fie interpretat în sensul că „proiectul sau activitatea”, în sensul acestei dispoziții, a demarat atunci când o primă comandă de echipamente destinate proiectului sau activității respective</p>

	<p>a fost efectuată prin încheierea unui angajament necondiționat și obligatoriu din punct de vedere juridic înainte de depunerea cererii de ajutor, oricare ar fi eventualele costuri de denunțare unilaterală a acestui angajament.</p> <p>Articolul 108 alineatul (3) TFUE trebuie să fie interpretat în sensul că această dispoziție impune autorității naționale să recupereze din proprie inițiativă un ajutor pe care l-a acordat în temeiul Regulamentului nr. 800/2008 atunci când constată, ulterior, că condițiile stabilite prin acest regulament nu erau îndeplinite.</p> <p>Dreptul Uniunii trebuie să fie interpretat în sensul că nu este posibil ca o autoritate națională, atunci când acordă un ajutor prin aplicarea eronată a Regulamentului nr. 800/2008, să creeze o încredere legitimă a beneficiarului ajutorului respectiv în legalitatea acestuia.</p> <p>Dreptul Uniunii trebuie să fie interpretat în sensul că, atunci când o autoritate națională a acordat un ajutor dintr-un fond structural prin aplicarea eronată a Regulamentului nr. 800/2008, termenul de prescripție aplicabil recuperării ajutorului ilegal este, în cazul în care sunt întrunite condițiile de aplicare a Regulamentului (CE, Euratom) nr. 2988/95 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene, de patru ani, în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) din acest regulament, sau, în caz contrar, termenul prevăzut de dreptul național aplicabil.</p> <p>Dreptul Uniunii trebuie să fie interpretat în sensul că, atunci când o autoritate națională procedează din proprie inițiativă la recuperarea unui ajutor pe care l-a acordat în mod eronat în temeiul Regulamentului nr. 800/2008, acesteia îi revine obligația de a solicita dobânzi beneficiarului ajutorului respectiv, conform normelor dreptului național aplicabil. În această privință, articolul 108 alineatul (3) TFUE impune ca aceste norme să permită să se asigure o recuperare integrală a ajutorului ilegal și ca, prin urmare, beneficiarul ajutorului să fie obligat la plata dobânzilor pentru întreaga perioadă în care a beneficiat de ajutorul respectiv și la o rată egală cu cea care ar fi fost aplicată dacă ar fi împrumutat cuantumul ajutorului în discuție de pe piață în perioada menționată.</p> <p><u>Cauza C-405/16 P, Germania/Comisia</u> - Curtea a anulat decizia Comisiei Europene potrivit căreia legea germană privind energiile regenerabile din 2012, EEG 2012, conținea ajutoare de stat (Comisia nu a demonstrat că avantajele prevăzute de EEG 2012 implicau resurse de stat și constituiau, prin urmare, ajutoare de stat).</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>
<p>Piața internă - principii</p>	<p><u>Cauza C-245/18, Tecnoservice Int.</u> - Articolul 74 alineatul (2) din Directiva 2007/64/CE privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 97/7/CE, 2002/65/CE, 2005/60/CE și 2006/48/CE și de abrogare a Directivei 97/5/CE trebuie interpretat în sensul că, atunci când un ordin de plată este executat în conformitate cu codul unic de identificare furnizat de utilizatorul serviciilor de plată, care nu corespunde numelui beneficiarului indicat de același utilizator,</p>

	<p>limitarea răspunderii prestatorului de servicii de plată, prevăzută de această dispoziție, se aplică atât prestatorului de servicii de plată al plătitorului, cât și prestatorului de servicii de plată al beneficiarului plății.</p>
<p>Libera prestare a serviciilor, libertatea de stabilire</p>	<p><u>Cauza C-545/17, Pawlak</u> - Articolul 7 alineatul (1) prima teză din Directiva 97/67/CE privind normele comune pentru dezvoltarea pieței interne a serviciilor poștale ale Comunității și îmbunătățirea calității serviciului, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2008/6/CE, coroborat cu articolul 8 din aceasta trebuie să fie interpretat în sensul că se opune unei norme de drept național care recunoaște ca echivalentă cu depunerea unui act de procedură la instanța în cauză numai depunerea unui astfel de act în exclusivitate la un oficiu poștal al furnizorului desemnat pentru furnizarea serviciului poștal universal, și aceasta fără o justificare obiectivă întemeiată pe motive de ordine publică sau de siguranță publică.</p> <p>O autoritate publică, considerată drept o emanație a unui stat membru, nu poate invoca Directiva 97/67, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2008/6, ca atare, împotriva unui particular.</p>
<p>Libera circulație a lucrătorilor</p>	<p><u>Cauza C-437/17, Gemeinsamer Betriebsrat EurothermenResort Bad Schallerbach</u> - Articolul 45 TFUE și articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 492/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 5 aprilie 2011 privind libera circulație a lucrătorilor în cadrul Uniunii trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale cum este cea în discuție în litigiul principal, care, pentru a stabili dacă un lucrător care totalizează 25 de ane de activitate profesională are dreptul la o majorare a concediului anual plătit de la 5 la 6 săptămâni, prevede că anii realizați în cadrul unuia sau mai multor raporturi de muncă anterioare celui început la angajatorul său actual nu sunt luați în calcul decât în limita a cel mult 5 ani de activitate profesională, chiar dacă numărul lor real este mai mare de 5 ani.</p>
<p>Protecția consumatorilor</p>	<p><u>Cauza C-681/17, slewo</u> - Articolul 16 litera (e) din Directiva 2011/83/UE privind drepturile consumatorilor, de modificare a Directivei 93/13/CEE și a Directivei 1999/44/CE și de abrogare a Directivei 85/577/CEE și a Directivei 97/7/CE, trebuie interpretat în sensul că nu intră în sfera noțiunii de „bunuri sigilate care nu pot fi returnate din motive de protecție a sănătății sau din motive de igienă și care au fost desigilate de consumator”, în sensul acestei dispoziții, un bun, precum o saltea, a cărui protecție a fost îndepărtată de consumator după livrarea acestuia.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p><u>Cauza C-590/17, Pouvin și Dijoux</u> - Articolul 2 litera (b) din Directiva 93/13/CEE privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii trebuie interpretat în sensul că salariatul unei întreprinderi și soțul său, care încheie cu această întreprindere un contract de credit</p>

rezervat, cu titlu principal, membrilor personalului întreprinderii respective, destinat să finanțeze achiziționarea unui bun imobil în scopuri private, trebuie să fie considerați „consumatori” în sensul acestei dispoziții.

Articolul 2 litera (c) din Directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că întreprinderea menționată trebuie să fie considerată „profesionist”, în sensul acestei dispoziții, atunci când încheie un astfel de contract de credit în cadrul activității sale profesionale, chiar dacă acordarea de credite nu constituie activitatea sa principală.

Cauza C-118/17, Dunai - Articolul 6 alineatul (1) din Directiva 93/13/CEE privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii trebuie interpretat în sensul că:

– nu se opune unei legislații naționale care împiedică instanța sesizată să admită o cerere având ca obiect anularea unui contract de împrumut întemeiată pe caracterul abuziv al unei clauze privind diferența de schimb valutar, precum cea în discuție în litigiul principal, cu condiția ca constatarea caracterului abuziv al unei asemenea clauze să permită restabilirea în drept și în fapt a situației în care s-ar fi găsit consumatorul în lipsa acestei clauze abuzive, și

– se opune unei legislații naționale care împiedică, în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal, instanța sesizată să admită o cerere având ca obiect anularea unui contract de împrumut întemeiată pe caracterul abuziv al unei clauze privind riscul valutar atunci când se constată că această clauză este abuzivă și că respectivul contract nu poate continua să existe fără clauza menționată.

Directiva 93/13, interpretată în lumina articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, nu se opune ca o instanță supremă a unui stat membru să adopte, în interesul unei interpretări uniforme a dreptului, decizii obligatorii în legătură cu modalitățile de punere în aplicare a acestei directive, în măsura în care acestea nu împiedică instanța competentă nici să asigure efectul deplin al normelor prevăzute în directiva menționată și să ofere consumatorului o cale de atac efectivă în vederea protecției drepturilor de care poate beneficia, nici să sesizeze Curtea cu o cerere de decizie preliminară cu acest titlu, fapt a cărui verificare revine însă instanței de trimitere.

[Comunicatul de presă](http://www.curia.europa.eu) este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

Cauzele conexe C-70/17 și C-179/17, Abanca Corporación Bancaria ș.a. - Articolele 6 și 7 din Directiva 93/13/CEE privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii trebuie interpretate în sensul că, pe de o parte, se opun ca o clauză privind scadența anticipată a unui contract de împrumut ipotecar declarată abuzivă să fie menținută în parte, prin eliminarea elementelor care o fac abuzivă, atunci când o astfel de eliminare ar echivala cu modificarea conținutului acestei clauze afectându-i substanța, și că, pe de altă parte, aceleași articole nu se opun ca instanța națională să remedieze nulitatea unei asemenea clauze abuzive înlocuind-o cu noul text al dispoziției legislative care a inspirat această clauză, aplicabilă în cazul unui acord

	<p>între părțile la contract, dacă contractul de împrumut ipotecar în cauză nu poate continua să existe în cazul eliminării clauzei abuzive menționate, iar anularea contractului în ansamblul său l-ar expune pe consumator unor consecințe deosebit de prejudiciabile.</p>
<p>Mediu</p>	<p><u>Cauza C-60/18, Tallinna Vesi</u> - Articolul 6 alineatul (4) din Directiva 2008/98/CE privind deșeurile și de abrogare a anumitor directive trebuie interpretat în sensul că:</p> <ul style="list-style-type: none"> – nu se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, în temeiul căreia, în cazul în care nu a fost definit niciun criteriu la nivelul Uniunii Europene pentru determinarea încetării statutului de deșeu în ceea ce privește un anumit tip de deșuri, încetarea unui asemenea statut depinde de existența unor criterii definite de un act intern cu aplicabilitate generală privind acest tip de deșuri și – nu permite unui deținător de deșuri, în împrejurări precum cele din cauza principală, să solicite constatarea încetării statutului de deșeu de către autoritatea competentă a statului membru sau de către o instanță din acest stat membru. <p><u>Cauza C-498/17, Comisia/Italia</u> - Prin faptul că nu a luat, în ceea ce privește mai multe depozite de deșuri, toate măsurile necesare pentru a închide cât mai repede posibil, în conformitate cu articolul 7 litera (g) și cu articolul 13 din Directiva 1999/31/CE privind depozitele de deșuri, acele depozite de deșuri dintre acestea care nu au primit, în conformitate cu articolul 8, o autorizație care să le permită să funcționeze în continuare sau prin faptul că nu a adoptat măsurile necesare pentru a pune în conformitate cu directiva amintită acele depozite de deșuri dintre cele menționate care au obținut o autorizație de a continua să își desfășoare activitatea, iar aceasta fără a se aduce atingere condițiilor stabilite în anexa I punctul 1 la aceeași directivă, Republica Italiană nu a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 14 literele (b) și (c) din Directiva 1999/31.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p><u>Cauza C-399/17, Comisia/Republica Cehă</u> - Curtea a respins acțiunea Comisiei împotriva Republicii Ceha privind refuzul acestui stat membru de a asigura preluarea a 20.000 de tone de amestec numit TPS-NOLO (Geobal) transferat în Polonia de pe teritoriul său. Potrivit curții, Comisia nu a demonstrat că acest amestec constituie deșuri și, prin urmare, transferul lor constituie un transfer de deșuri, pentru care recuperarea poate fi, în unele cazuri, necesară.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p><u>Cauza C-427/17, Comisia/Irlanda</u> - Irlanda nu a îndeplinit obligațiile care îi revin:</p> <ul style="list-style-type: none"> - în temeiul articolului 3 alineatele (1) și (2) din Directiva 91/271/CEE privind tratarea apelor reziduale urbane, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul (CE) nr. 1137/2008, și al punctului A din anexa I și

al notei de subsol 1 din această directivă, cu modificările ulterioare, prin faptul că nu a asigurat că apele colectate într-un sistem combinat de colectare a apelor urbane reziduale și a apelor pluviale sunt reținute și transportate în vederea tratării, în conformitate cu cerințele prevăzute de directiva menționată, cu modificările ulterioare, în ceea ce privește aglomerările Athlone, Cork City, Enniscorthy, cu excepția townland Killagoley, Fermoy, Mallow, Midleton, Ringaskiddy și Roscommon Town;

- în temeiul articolului 4 alineatele (1) și/sau (3) din Directiva 91/271, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul nr. 1137/2008, coroborat cu articolul 10 și cu punctul B din anexa I la această directivă, cu modificările ulterioare, prin faptul că nu a instituit o tratare secundară sau o tratare echivalentă în ceea ce privește aglomerările Arklow, Athlone, Ballybofey/Stranorlar, Cobh, Cork City, Enfield, Enniscorthy, Fermoy, Killybegs, Mallow, Midleton, Passage/Monkstown, Rathcormac, Ringaskiddy, Ringsend, Roscommon Town, Shannon Town, Tubbercurry și Youghal;

- în temeiul articolului 5 alineatele (2) și (3) din Directiva 91/271, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul nr. 1137/2008, coroborat cu articolul 10 și cu punctul B din anexa I la această directivă, cu modificările ulterioare, prin faptul că nu a asigurat că apele urbane reziduale care intră în sistemele de colectare ale aglomerărilor Athlone, Cork City, Dundalk, Enniscorthy, cu excepția townland Killagoley, Fermoy, Killarney, Killybegs, Longford, Mallow, Midleton, Navan, Nenagh, Portarlinton, Ringsend, Roscrea și Tralee fac obiectul, înainte de a fi evacuate în zone sensibile, unei tratări mai riguroase decât cea descrisă la articolul 4 din directiva menționată, cu modificările ulterioare, și în conformitate cu dispozițiile prevăzute la punctul B din anexa I la aceeași directivă, cu modificările ulterioare, și

- în temeiul articolului 12 din Directiva 91/271, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul nr. 1137/2008, prin faptul că nu a asigurat că evacuarea apelor uzate care provin de la stațiile de epurare a apelor urbane reziduale din aglomerările Arklow și Castlebridge sunt supuse unor reglementări prealabile și/sau unor autorizații specifice.

Cauzele conexe C-487/17-C-489/17, Verlezza și alții - Anexa III la Directiva 2008/98/CE privind deșeurile și de abrogare a anumitor directive, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul (UE) nr. 1357/2014, precum și anexa la Decizia 2000/532/CE de înlocuire a Deciziei 94/3/CE de stabilire a unei liste de deșuri în temeiul articolului 1 litera (a) din Directiva 75/442/CEE privind deșeurile și a Directivei 94/904/CE de stabilire a unei liste de deșuri periculoase în temeiul articolului 1 alineatul (4) din Directiva 91/689/CEE privind deșeurile periculoase, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2014/955/UE, trebuie interpretate în sensul că deținătorul unui deșeu susceptibil de a fi încadrat fie sub coduri aferente unor deșuri periculoase, fie sub coduri aferente unor deșuri nepericuloase, dar a cărui compoziție nu este cunoscută de la început trebuie, în vederea acestei clasificări, să determine compoziția respectivă și să caute

	<p>substanțele periculoase care se pot găsi în mod rezonabil în compoziția acestuia pentru a stabili dacă respectivul deșeu prezintă proprietăți periculoase și, în acest scop, poate utiliza eșantionări, analize chimice și teste prevăzute de Regulamentul nr. 440/2008 de stabilire a metodelor de testare în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1907/2006 privind înregistrarea, evaluarea, autorizarea și restricționarea substanțelor chimice (REACH) sau orice altă eșantionare, analiză chimică și test recunoscute la nivel internațional.</p> <p>Principiul precauției trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care, după o evaluare a riscurilor cât mai completă posibil ținând cont de împrejurările speciale ale cazului în speță, deținătorul unui deșeu susceptibil de a fi încadrat fie sub coduri aferente unor deșeuri periculoase, fie sub coduri aferente unor deșeuri nepericuloase este în imposibilitatea practică de a determina prezența de substanțe periculoase sau de a evalua proprietățile periculoase prezentate de deșeul menționat, acesta din urmă trebuie clasificat ca deșeu periculos.</p>
<p>Achiziții publice</p>	<p><u>Cauza C-101/18, Idi</u> - Articolul 45 alineatul (2) primul paragraf litera (b) din Directiva 2004/18/CE privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări, de bunuri și de servicii trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care permite excluderea dintr-o procedură de atribuire a unor contracte de achiziții publice a unui operator economic care, la data deciziei de excludere, a prezentat o cerere pentru a obține beneficiul unui concordat preventiv, rezervându-și posibilitatea de a prezenta un plan care să prevadă continuarea activității.</p> <p><u>Cauza C-465/17, Falck Rettungsdienste și Falck</u> - Articolul 10 litera (h) din Directiva 2014/24/UE privind achizițiile publice și de abrogare a Directivei 2004/18/CE trebuie interpretat în sensul că excepția de la aplicarea normelor privind atribuirea contractelor de achiziții publice pe care o prevede acoperă asistența medicală și îngrijirea pacienților în situație de urgență într-un vehicul de salvare, acordate de un asistent medical de urgență/paramedic, care intră sub incidența codului CPV [Common Procurement Vocabulary (Vocabularul comun privind achizițiile publice)] 75252000-7 (servicii de salvare), precum și transportul calificat cu ambulanța, care cuprinde, pe lângă serviciul de transport, asistența și îngrijirea pacienților într-o ambulanță acordate de un paramedic asistat de un ambulanțier auxiliar, care intră sub incidența codului CPV 85143000-3 (servicii de ambulanță), în măsura în care, în ceea ce privește transportul calificat cu ambulanța menționat, acesta este asigurat efectiv de personal cu o formare adecvată pentru primul ajutor și privește un pacient în cazul căruia există un risc de degradare a stării sale de sănătate pe durata transportului.</p> <p>Articolul 10 litera (h) din Directiva 2014/24/UE trebuie interpretat în sensul, pe de o parte, că se opune ca asociațiile de utilitate publică recunoscute de dreptul național ca fiind organizații de protecție civilă și de apărare civilă să fie considerate „organizații sau asociații</p>

	<p>nonprofit”, în sensul acestei dispoziții, în măsura în care recunoașterea statutului de asociație de utilitate publică nu este condiționată în dreptul național de urmărirea unui profit, și, pe de altă parte, că organizațiile sau asociațiile al căror obiectiv constă în îndeplinirea unor misiuni sociale, care nu au scop comercial și care reinvestesc eventualul profit pentru atingerea obiectivului organizației sau al asociației constituie „organizații sau asociații nonprofit” în sensul dispoziției menționate. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>
<p>Transporturi</p>	<p><u>Cauzele conexate C-350/17 și C-351/17, Mobit</u> - Articolul 5 și articolul 8 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1370/2007 privind serviciile publice de transport feroviar și rutier de călători și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 1191/69 și nr. 1107/70 Consiliului trebuie interpretate în sensul că articolul 5 din acest regulament nu este aplicabil unei proceduri de atribuire care s-a derulat înainte de 3 decembrie 2019, astfel încât o autoritate competentă care atribuie, printr-o decizie de atribuire prin care se încheie o procedură competitivă, anterior acestei date un contract de concesiune de servicii publice de transport rutier local de călători nu este obligată să respecte articolul 5 menționat.</p> <p><u>Cauzele conexate C-266/17 și C-267/17, Verkehrsbetrieb Hüttebräucker și BVR Busverkehr Rheinland</u> - Articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1370/2007 privind serviciile publice de transport feroviar și rutier de călători nu se aplică atribuirii directe de contracte care au ca obiect servicii publice de transport cu autobuzul care nu iau forma contractelor de concesiune de servicii în sensul Directivei 2004/17/CE de coordonare a procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții în sectoarele apei, energiei, transporturilor și serviciilor poștale și al Directivei 2004/18/CE privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări, de bunuri și de servicii.</p> <p><u>Cauza C-127/17, Comisia/Polonia</u> - Curtea a stabilit că, Prin faptul că impune întreprinderilor de transport obligația de a deține autorizații speciale pentru a putea circula pe anumite drumuri publice, Republica Polonă nu a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul dispozițiilor combinate ale articolelor 3 și 7 din Directiva 96/53/CE de stabilire, pentru anumite vehicule rutiere care circulă în interiorul Comunității, a dimensiunilor maxime autorizate în traficul național și internațional și a greutateii maxime autorizate în traficul internațional, astfel cum a fost modificată prin Directiva (UE) 2015/719, coroborate cu punctele 3.1 și 3.4 din anexa I la Directiva 96/53 menționată.</p>

<p>Concesiuni</p>	<p><u>Cauza C-702/17, Unareti</u> - Dreptul Uniunii în materia concesiunilor de serviciu public, analizat în lumina principiului securității juridice, trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care modifică normele de referință pentru calculul rambursării la care au dreptul titularii de concesiuni de distribuție de gaze naturale atribuite fără a se recurge la o procedură concurențială pentru încetarea anticipată a concesiunilor respective în scopul reatribuirii lor în urma unei proceduri concurențiale.</p>
<p>Mărci</p>	<p><u>Cauza C-21/18, Textilis</u> - Articolul 7 alineatul (1) litera (e) punctul (iii) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 privind [marca Uniunii Europene], astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (UE) 2015/2424, trebuie interpretat în sensul că nu este aplicabil unor mărci înregistrate înainte de intrarea în vigoare a acestui Regulament nr. 207/2009, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul 2015/2424. Articolul 7 alineatul (1) litera (e) punctul (iii) din Regulamentul nr. 207/2009 trebuie interpretat în sensul că un semn precum cel în discuție în litigiul principal, care constă în motive decorative bidimensionale, care este aplicat pe produse precum o țesătură sau un suport de hârtie, nu este „constituit exclusiv din formă”, în sensul respectivei dispoziții.</p> <p><u>Cauza C-578/17, Hartwall</u> - Articolul 2 și articolul 3 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2008/95/CE de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci, trebuie interpretate în sensul că calificarea dată unui semn cu ocazia înregistrării sale de către deponent, ca „marcă de culoare” sau „marcă figurativă”, constituie un element pertinent printre altele pentru a se determina dacă acest semn este susceptibil să constituie o marcă, în sensul articolului 2 din această directivă, și dacă, după caz, această marcă are un caracter distinctiv, în sensul articolului 3 alineatul (1) litera (b) din directiva respectivă, însă nu scutește autoritatea competentă în materie de mărci de obligația sa de a efectua o analiză în concreto și globală a caracterului distinctiv al mărcii examinate, ceea ce implică că această autoritate nu poate refuza înregistrarea unui semn ca marcă pentru simplul motiv că acest semn nu a dobândit caracter distinctiv prin utilizare în raport cu produsele sau serviciile solicitate.</p> <p>Articolul 2 din Directiva 2008/95 trebuie interpretat în sensul că se opune, în circumstanțe precum cele din litigiul principal, înregistrării unui semn ca marcă, ca urmare a existenței unei contradicții în cererea de înregistrare, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.</p>

<p>Drept instituțional</p>	<p><u>Cauza C-420/16 P, Izsák și Dabis/Comisia</u> - Curtea a anulat hotărârea Tribunalului UE în cauza T-529/13, precum și decizia C (2013) 4975 final a Comisiei, a cărei anulare a făcut obiectul cauzei T-529/13.</p> <p>Potrivit Curții, atunci când Comisia Europeană este sesizată cu o cerere de înregistrare a unei propuneri de inițiativă cetățenească europeană (ICE), nu îi revine, în acest stadiu, sarcina să verifice dacă s-a făcut dovada tuturor elementelor de fapt invocate și nici dacă motivarea care se află la baza propunerii și a măsurilor propuse este suficientă. Ea trebuie să se limiteze la a examina dacă, din punct de vedere obiectiv, măsurile avute în vedere în abstracto ar putea fi adoptate în temeiul tratatelor. Tribunalul UE a comis o eroare de drept în ceea ce privește condiția înregistrării ICE și repartizarea sarcinilor între organizatorii unei ICE și Comisie în cadrul procesului unei asemenea înregistrări.</p> <p>Cu toate acestea, Curtea a confirmat constatarea făcută de Tribunal potrivit căreia caracteristicile etnice, culturale, religioase sau lingvistice specifice regiunilor cu minoritate națională nu intră sub incidența noțiunii „handicap demografic grav și permanent” și, prin urmare, nu pot fi luate în considerare în temeiul acestei noțiuni în scopuri legate de politica de coeziune. Astfel, aceste caracteristici nu pot să constituie sistematic, pentru dezvoltarea economică, un handicap în raport cu regiunile înconjurătoare.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul <u>www.curia.europa.eu</u>.</p>
-----------------------------------	---